

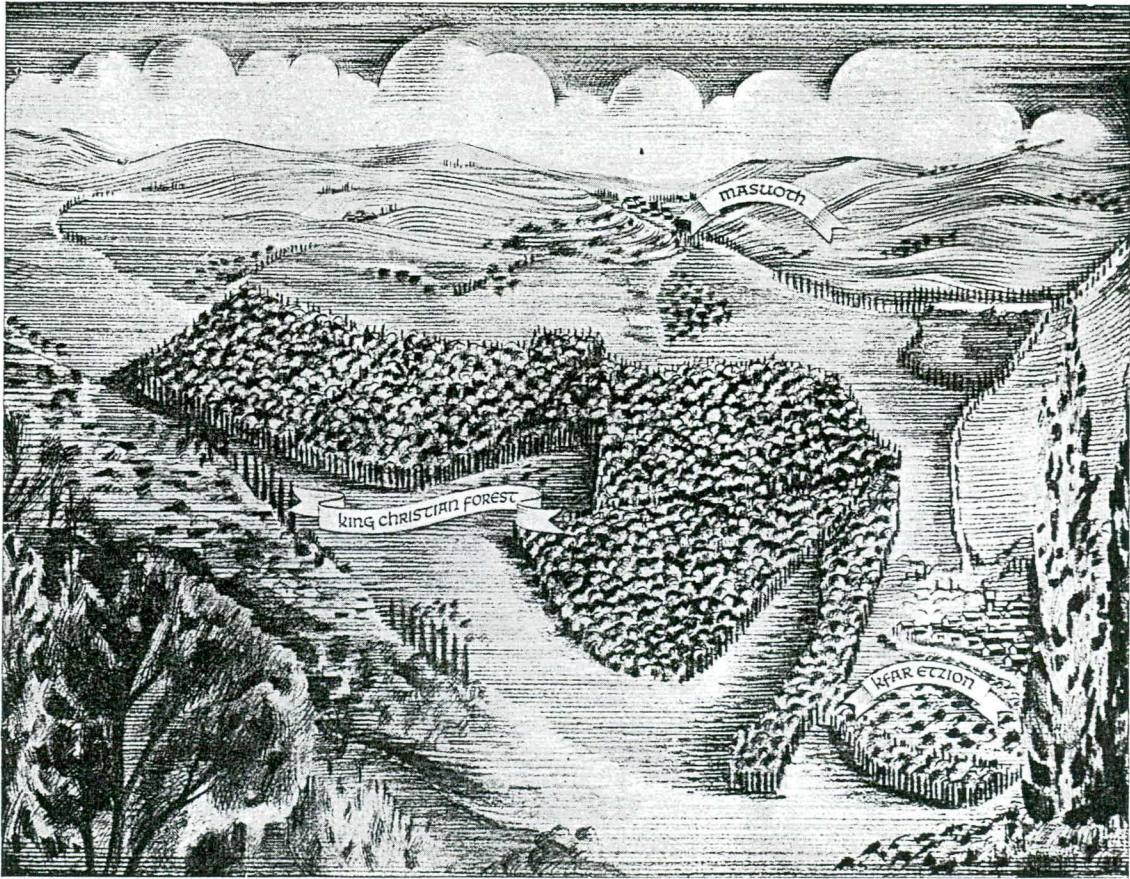
לוטטיג אלכסנדר-אברהם

בן רודולף. נולד בשנת 1924 בהונגריה למשפחה משכילה מתבוללת. עוד בשחרותו הצטיין בכשרון מיוחד לציור, ואחר-כך המשיך באקדמיה לאמנות בבודפשט. עם פרוץ מלחמת-העולם השנייה הצטרף אל הלוחמים ההונגרים נגד הפשיזם, ובקרבות, ביצרות ובמחתרת, עברו עליו ימי המלחמה. בשובו הביתה כתום המלחמה לא מצא ממשפחתו הענפה אלא את אחיו הקטן אשר התחבא אצל

הגויים. לקח עמו את האח ועלה ארצה בשנת 1946. כאן נכנס לקיבוץ דורות, ואף-על-פי שאהב את המקום ואת עבודת-האדמה, גברו בו הרצון והשאיפה ללמוד ולהשתלם באמנות וכעבור חצי שנה לשהותו בדורות עבר לירושלים ועבד כצייר וגרפיקן בקרן-הקיימת-לישראל ובו בזמן למד ב"בצלאל". עם פרוץ המאורעות לא נשמע לדרישת ההנהלה של הקרן-הקיימת-לישראל שישתחרר מן הגיוס, משום שעבודתו חיונית היא למוסד, והוא התגייס לשירות מלא. יום לפני צאתו לדרך שממנה לא חזר כתב ביומנו: "לסבול — אין דבר, למות — אין דבר, אם יודעים למען מה ומדוע — —" הוא השתתף בפעולות-קרב רבות להגנת ירושלים העברית ונבחר למחלקה המובחרת של ה"ל"ה" להגיש עזרה לגוש עציון הנצור ונפל עמם בהרי הברון בה' בשבט תש"ח. הובא לקבורה בכפר-עציון ומשם הועלו עצמותיו, עם עצמות כל חללי גוש עציון, להר-הרצל בירושלים ביום 17.11.1949.

השאיר אחריו עבודות-ציור רבות ומצוינות, ובכללן בולי המדינה והאלף-בית עם נופי כל הארץ אשר לקרן-הקיימת-לישראל. בבולים אלה בחר לו ל"נון" סופית את בנין התרבות שבכפר-עציון, אשר על מעלותיו הונחה גויתו עם כל גויות ה"ל"ה".

הצעה ליער על שם המלך כריסטין

שני בולים

אלכסנדר (אברהם) לוסיג

נולד ביום כ"ג אלול תרפ"ד (26 בספטמבר 1924) בהונגאריה למשפחה משכילה, מתבוללת. למד בבית-ספר לציור ואחר-כך באקדמיה לאמנות בבודאפשט. במלחמת-העולם הצטרף אל לוחמי המחתרת ההונגאריים. כתום המלחמה לא מצא עוד איש ממשפחתו הענפה, מלבד אחיו הקטן, שנחבא בין הגויים וניצל בנס. הוא עלה עם אחיו, בשנת 1946, לארץ-ישראל. כאן נכנס לקיבוץ 'דורות', אך אס-כי אהב מאוד את חיי הקיבוץ גברה בנפשו השאיפה להשתלם באמנות, ולאחר חצי שנה עלה לירושלים, למד ב'בצלאל' ועבד בשביל המחלקה הגראפית של הקרן הקיימת. בפרוץ המאורעות הצטרף לשורות המגינים, אף כי התנגדו לכך במקום עבודתו. האמן — טען — חייב לתת לעמו לא רק את כשרונו אלא גם את כוח זרועו, ובשעת הצורך — אף את חייו...

אלכסנדר (אברהם) לוסטיג

מדבריו האחרונים

(קטעים מיומנו)

11 ביאנואר 1948

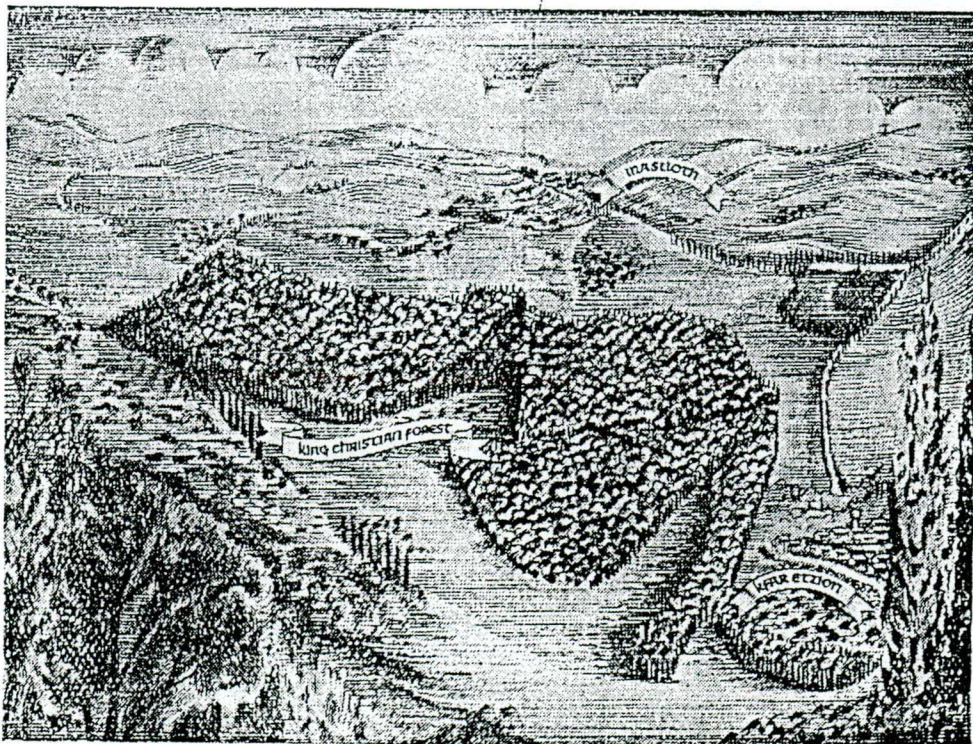
אני מרגיש שאין עוד דרך חזרה, גורלי למות, אך אינני רוצה לברוח מזה.

12 ביאנואר 1948

אולי חבל למות בגיל צעיר כל-כך. אני מרגיש שצפוי לי עתיד יפה וכי הייתי יכול לצייר עוד הרבה דברים יפים, לתת את כשרוני לעולם ולעם. אולם לעומת זאת אני יודע היטב את החובה להגן על עצמי ועל עמי, על העם הזה אשר נתן לי חיים חדשים והשכיח מלבי את הסבל הגדול באירופה.

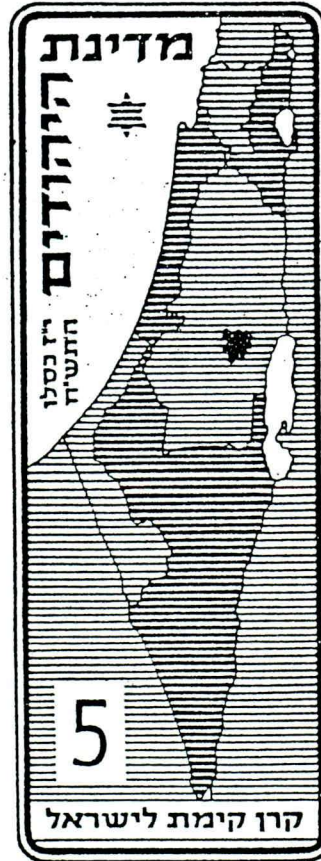
14 ביאנואר 1948

לסבול? — אין דבר, למות? — אין דבר, אם אך יודעים בשביל מה ומדוע!

מעזבונו של א. לוסטיג:

הצעה ליער על שמו של פריסטיאן, מלך שבדיה

מבולי הקרן הקיימת לישראל, שצוירו בידי אלכסנדר לוסטיג